

DENNÍK CITRÓNOVÉHO DIEVČAŤA

artis
omnis

Pauli Ostrolucká

artis
omnis

DENNÍK

CITRÓNOVÉHO DIEVČAŤA

PAVLI OSTROLUCKÁ

artis
omnis

Pavli Ostrolucká © 2025
Cover © Jana Kollárová 2025
Slovak Edition © Artis Omnis 2025
ISBN 978-80-8201-310-1

*Mejke a Petke – za každý citrónový rozhovor,
ktorý ste so mnou prežili.*

Chceš sa ponoriť do Sárinho a Alexovho sveta?
Naskenuj kód a pusti si soundtrack ku knihe.

1. kapitola

VETA, KTOROU SA VŠETKO ZAČALO

2. novembra, piatok

19.17

NECH IDE DANIEL K. DO RITI!

A ja som sa celý deň tešila na naše tretie rande!

Podme však pekne po poriadku. Posledná hodina v škole bola nekonečná. Čas som si ako vždy krátila písaním básničky, a keď konečne zazvonilo, vyrazili sme s Bibi do jedinej čajovne v meste, kde si objednala vodnú fajku a ja svoj obľúbený čaj matcha. Chalan s dredmi a pírsingom v obočí nám doniesol objednávku, práve keď sme rozoberali, čo si oblečiem na rande. Pri každom Bibinom potiahnutí voda vo fajke upokojujúco zabublala.

„Chcem si obliecť niečo, čo mu jasne naznačí, že som pripravená na prvú pusu.“

„To znie ako vážne rozhodnutie,“ vyhlásila Bibi so serióznym výrazom. „Jazýčkovú?“

Oprela som sa o vankúš za chrbtom. „Záleží na tom?“

„Jasné. Čierny rolák a džínsy alebo krátka sukňa s vysokými čižmami?“

„Beriem sukňu.“

„Takže jazýčkovú,“ prikývla.

Aj ja som prikývla a v bruchu som zacítila zvláštne chvenie. Možno konečne narazím na *citrónové pery* – tie nebezpečne chutné, osviežujúce a výbušné pery, z ktorých sa človeku podlomí

kolená a pripravila ho o všetky logické myšlienky. Dano mal na to všetky predpoklady: dobre vyzeral, na oboch predošliých rande sme sa super bavili a navyše – ten jeho nový účes.

Kto mohol tušiť, že je taký *hajzel*?

Začali sme vymýšľať, ako si upravím vlasy, keď bublanie zrazu stíchlo a Bibi stírpla s pohľadom upretým na niečo za mojím chrbtom. „Sára, pozri!“

Chvíľu som na ňu nechápavo zízala, no keď som začala pomaly otáčať hlavu, Bibi zbledla a zasyčala: „Vlastne nie, nehýb sa! Neopováž sa tam pozrieť, jasné? Ten idiot!“

Vtedy som to už nevydržala a obzrela som sa.

Pri pulte s čajmi stál Dano a jeho pery sa práve odliepali od našej spolužiačky Diany. Akosi sa k skúmaniu, či má Dano *citrónové* pery, dostala skôr než ja. Držali sa za ruky, Dia sa zasmiala na niečom, čo jej povedal, a ukazoval pritom na partiu vysmiatych deciek vedľa nás.

Hneď ako mi došlo, na čo sa pozerám, tresla som pohárom s mätchou o stôl, schmatla školskú tašku a zrevala na Bibi: „Ideme!“

Decká razom stíchli a napäto sledovali, čo sa bude diať.

Kým som sa blížila k tým dvom, uvedomila som si, čo musím spraviť.

Poklepala som Dana po pleci, a ani som nestihla vychutnať jeho prekvapený pohľad, už som sa prisala na jeho pery. Partia na susednom gauči ma odmenila piskotom a hlasnými pokrikmi.

Okej, čakala som, že ma odstrčí a začne sa ospravedlňovať. Alebo vyhovárať. Alebo mi vysvetlí, prečo sa bozkáva s Diou, keď spolu posledné dva týždne randíme. Na to, že Dano prevezme iniciatívu a tú jazýčkovú si dnes fakt dáme, som pripravená nebola.

„Mali by sme vypadnúť,“ potiahla ma Bibi za sveter. Rýchlo zaplatila a vytiahla ma z čajovne na čerstvý vzduch. Dano sa spokojne usmieval s rukami vo vreckách, zatiaľ čo Diana vyzerala, akoby sa mala každú chvíľu rozplakať.

„Dopekla! Ako to, že som na to neprišla?“ rozčuľovala sa Bibi.

„Len dýchaj,“ utešovala som ju.

„Nikdy by som vás nedala dokopy, keby som to čo i len tušila!“ Zatínala päste. Očividne bola šokovanejšia ako ja. Považuje sa totiž za magnet na sukničkárov a to, že s ním ešte nerandila ona, nedávalo v jej svete zmysel.

Ja som sa však cítila zvláštne vyrovnané (hoci teraz by som ho najradšej zabila).

„Ja viem, Bibi. Ale aspoň nemá citrónové pery.“ Mávla som rukou a vykročila k autobusovej stanici.

Aj keď bozkávať sa vie, to musím uznať.

5. novembra, pondelok

12.22

No to ma podrž!

Zdá sa, že o piatkovom incidente už vie celá škola. Svojím nepremysleným činom som spustila celkom zaujímavú lavínu udalostí:

1. Diana ma nenávidí.
2. Nieкто mi na skrinku v školských šatniach napísal *KRAVA*.
3. S Danom sa dnes rozišla ešte jedna druháčka.
4. A pred desiatimi minútami sa pri mne zastavil a akoby nič sa ma opýtal, či naše tretie rande stále platí.

Celkom som zabudla, ako dobre s novým účesom vyzerá. Mari sa mi, že som prikývla. V piatok máme naplánované to tretie rande.

Je možné, že niektorí z nás sa narodili bez pudu sebazáchovy?

Lebo mne celkom určite chýba.

8. novembra, štvrtok

12.15

Bibi konečne prišla na to, kto mi popísal skrinku. Bola to jedna z Danových frajeriek, tá druháčka. Vraj spolu chodili vyše roka. Ako keby som ja mohla za to, že nás všetky fahal za nos.

Navyše, dnes ma triedna vyvolala a mne úplne vyfučalo, že sme si mali pripraviť esej na literatúru.

Toto je asi najhorší týždeň v mojom živote.

Najradšej by som odtiaľto ušla niekam ďaleko.

9. novembra, piatok

20.15

Tak a je to oficiálne. Toto naozaj *je* najhorší týždeň v mojom živote.

Odteraz si budem dávať sakra pozor na to, čo si želim.

Práve som sa chystala na rande s Danom (s plným vedomím, že sa správam ako hlupaňa, veď prečo inak by som ignorovala Bibine telefonáty?), keď domov dorazil môj brat. Pôvodne nemal prísť, ale mama ho o to požiadala a on súhlasil, vraj sa aj tak potrebuje učiť a na intráku má byť tento víkend nejaká párty pre prvákov či také niečo.

Zhodil batoh plný špinavého oblečenia, a keď ma zbadal v kúpeľni, ako márne bojujem s fénom a so svojou neskrotiteľnou ofinou, iba nadvihol obočie. „Ty sa niekam chystáš?“

V chodbe sa zjavila mama. Trochu nesústredene sa zvitála s bratom a kývla nám, aby sme ju nasledovali do kuchyne.

„Posadte sa.“

Prekvapene sme na seba s Tomášom pozreli.

„Mami, deje sa niečo?“ Napadlo mi, že sa nejakým spôsobom dozvedela o mojom rande, a teraz si vypočujeme prednášku na tému nezodpovedné správanie. Brat sa začal napchávať tyčinkami, ktoré našiel na stole.

„Musím vám niečo povedať.“ Sadla si oproti a uhladila pastelovomodré kostýmové nohavice. Vyzerala ako z titulky magazínu o architektúre. Ako vždy. „Pred mesiacom som dostala ponuku.“

„ČOŽE?“ vybuchla som.

Bola som si takmer istá, že ju požiadal o ruku kolega, s ktorým boli viackrát na pracovnej večeri. Len minulý týždeň jej domov prišli dve obrovské kytice ruží.

Mama obranne zdvihla ruky. „Viem, mala som to prediskutovať najskôr s vami, ale je to pre mňa veľká príležitosť.“

„Takže si povedala áno?“ Zaborila som nechty do obrusu.

„Nemala som na výber, niečo také sa už nemusí opakovať. Aj keď to bude náročné,“ pripustila.

Náročné? Čakala som, že to raz príde. Ale tak skoro? Ocko bol preč sotva rok a pol.

„Ale ja odmietam bývať s úplne cudzím chlapom v byte!“ vyletelo zo mňa. Mama stuhla a Tomáš nechápavo obracal hlavu raz na mňa, raz na ňu.

„S akým chlapom?“ Zúžila oči v rovnakom tmavozelenom od-tieni, aký mám aj ja – čo je jediná črta, ktorú som po nej zdedila. Inak som presný opak. Ona má pod kontrolou celé stavby, ja väčšinou ani chaos vo vlastnej hlave.

„Nejdeš sa vydávať?“

„Preboha, nie!“ zasmiala sa nervózne. „Ako ti to napadlo? Dostala som *pracovnú* ponuku. Ide o obrovský projekt, prakticky ma povýšili.“

„Ale veď to sú super správy!“ zvolal brat nadšene, pričom ma nenápadne kopol pod stolom – znamenie, aby som držala jazyk za zubami.

Načiahla som sa za tyčinkou a s úľavou sa oprela o stoličku. „Kedy začínaš?“

Niežeby som z jej povýšenia skákala nadšením – už teraz ju doma takmer nevidám –, ale stále to znelo lepšie ako *nevlastný otec*, nie?

Mama si však znovu uhladila bezchybný kostým a zažívala sa na mňa s výrazom, aký zrejme vrhá na náročných klientov.

Malo ma to varovať, že ešte neskončila.

„O dva týždne. Je to však trochu komplikovanejšie. Výkonný riaditeľ mi dal podmienku, že na projekt musím dohliadať osobne.“

„A?“ ešte stále som nechápala, čo sa nám snaží povedať.

„Budeme sa sťahovať.“

Tyčinka mi skoro zabešla. Bratovi pri pohľade na mňa veselo myklo kútikmi. Mama pokračovala, no len čo vyslovila názov nového mesta, všetko ostatné zaniklo v pulze, čo mi búšil v ušiach ako bubon.

Ako mi to mohla urobiť?! Odstahovať sa na druhý koniec krajiny mi práve teraz nevyhovuje.

Zbohom, Dano, zbohom, moje vysnívané rande! bežalo mi hlavou.

A čo Bibi? Bez mojej jedinej záchranej brzdy určite dlho neprežijem! Mne sa totiž neustále dejú šialené veci (ako to s Danom), a ako som už spomínala, nemám pud sebazáchovy a až príliš často sa do nich vrhám bezhlavo.

Dočerta, musím to povedať Bibi.

2. kapitola

POSTTRAUMATICKÝ ŠOK

Sára zaklapla modrý zápisník, do ktorého si neustále čosi zapisovala, a rozhliadla sa po svojej novej, ešte nezariadenej izbe. Posledné dva týždne ubehli až zúfalo rýchlo. Prvý víkend po tej príšernej správe všetko popierala, potom sa na mamu hnevala a vyjednávala s ňou, hoci tušila, že mama svoje rozhodnutie nezmení. Posledných pár dní už len preležala v posteli a napchávala sa čokoládou. Očividne prechádzala klasickými fázami smútenia po traumatickom šoku a stále zostávala posledná – fáza zmierenia.

Pochybovala, že do tej niekedy dospeje.

S povzdychom prešla do kúpeľne, predierajúc sa pomedzi kartónové škatule, ktoré zatiaľ nestihli vybalíť. Dorazili iba včera. Kým si umývala zuby, vo dverách kúpeľne sa zjavila mama v elegantnej saténovej blúzke.

„Pripravená?“

„Nie,“ zamrmlala Sára. Nebola. Rýchlym pohľadom do zrkadla si skontrolovala ofinu – odstávala, akoby chcela utiecť. Tak to boli dve.

Prvý deň v novej škole? Už to znelo desivo. Ale rok pred maturou? Čistý horor.

Mama ju odviezla až pred nové gymnázium.

„Nezabudni najprv zájsť za riaditeľkou,“ pripomenula najmenej desiaty raz, znova sa povzbudivo usmiala a potom ju nechala stáť na chodníku.

Budova pred ňou si ani nedala námahu zapôsobiť – štyri poschodia, nudná fasáda, na prízemí jedno prasknuté okno. Pár sekúnd

naozaj zvažovala útek, no napokon pomaly vykročila k bráne, z ktorej sa odlupovala farba. Aspoň vnútri škola vyzerala prívetivejšie. Vo vestibule minula niekoľko paliem vo veľkých črepníkoch a podľa inštrukcií vrátnika sa po krátkom blúdení ocitla v administratívnej časti na treťom poschodí, kde školský ruch zanikal v diaľke. Zhlboka sa nadýchla a zaklopala na dvere riaditeľne.

Ženský hlas ju pozval dnu.

21. novembra, streda

9.25, školské záchody

Prekliala ma nejaká stará bosorka?

Najprv Dano, potom to hlúpe sťahovanie a teraz ešte aj *toto*?!

Práve idem od riaditeľky a akosi vysvitlo, že ma zaradili do triedy pre nadaných študentov. *Mňa*. Na odporúčanie mojej bývalej triednej.

„Vraj máte talent na písanie poézie. Je to pravda?“ Nová riaditeľka sa na mňa pozrela ponad okuliare s tenkým zlatým rámom.

Na chvíľu nastalo hrobové ticho.

„Neviem, či by som to nazvala poéziou, sú to iba také básničky.“ Nervózne som sa zasmiala.

„Výborne!“ Zjavne to ako vstupenka stačilo. Oči jej zažiarili, akoby pred ňou sedela Sylvia Plath v mikine. „Triedy pre nadaných študentov majú v rozvrhu dve hodiny týždenne navyše na rozvíjanie talentov. Budete zaradená do tretej C. Máte so sebou vysvedčenia?“

Podala som jej ich so žalúdkom stiahnutým ako uzol a po tom, čo ich zdĺhavo študovala, zavolała hospodárku, aby som si s ňou vyzdvihla učebnice. „Vyučovanie sa vám začína od ďalšej hodiny, slečna Schummanová. Verím, že sa vám tu bude páčiť,“ dodala na záver a pohybovom ruky naznačila, že môžem ísť.

Jasné! Predstierať, že rozumiem poézii a píšem *skutočné* básne, nebude pre takú mizernú klamátku, ako som ja, žiaden problém.

Ako dlho asi potrvá, kým ma niekto prekukne?

Sára vybehla z dievčenských záchodov, zatiaľ čo si cez plecia prevesila batoh s učebnicami. Podľa toho, ako sa jej popruhy zarýli do kože, vyfasovala prinajmenšom polovicu školského skladu. Pohla sa k schodisku, ktoré naľavo od nej klesalo v hranatej špirále až na prízemie, no vzápätí zastala. Netušila, kam ďalej.

„Ahoj,“ zamávala na dievča v krátkej sukni a sivom kašmírovom svetri, čo sa opieralo o zábradlie o poschodie nižšie. Nereagovalo. „Haló? Nevieš mi poradiť, kde nájdem rozvrh pre tretiakov?“
Okrem riaditeľne. Tam sa neplánujem vrátiť.

Dievča prudko trhlo hlavou nahor. „Rozprávaš sa so mnou?“

„Hej. Ale ak nemáš čas... nechcem otravovať.“ Zišla o niekoľko schodov nižšie, pričom baba z nej ani na sekundu nespúšťala doširoka otvorené oči. Boli tak intenzívne modré, až to vyrážalo dych. A určite ich už niekde videla.

„Mám čas!“ vyhrkla. „Len si ma prekvapila. Nečakala som, že osloviš mňa.“

Sára pohľadom preletela po ľudoprázdnom schodisku. Stále prebiehalo vyučko. Koho *iného* mala osloviť?

„Nepoznáme sa?“ prižmúrila oči.

Babe sa na tvári mihol letný úsmev. „Nemyslím si. Teba by som si *rozhodne* pamätala.“ Pohľad uprela na Sárinu strapatú ofinu a kútiky jej vyleteli ešte vyššie, no úsmev rýchlo zmizol a Sára neušlo, ako zo zábradlia zložila roztrasené ruky. „Takže si tu nová? Inak, ja som Ema. Kam ťa zaradili?“

„Do tretej C. Ja som Sára. A hej, práve sme sa prísťahovali,“ odvetila, ale jej slová zanikli v Eminom nadšenom zvýsknutí, ktoré musel počuť aj školník na vrátnici. *Fantázia*. Ocitla sa v škole talentovaných maniakov. Možno tu aj chémiu vyučujú spievaním árií.

„Aj ja som v céčke!“ vyskočila Ema natešene. „Na čo máš teda talent?“

Doriti! A je to tu.

Zovreła popruh batoha, ktorý zrazu oťažel prinajmenšom o tonu, a s horiacimi lícami zabodla pohľad do jemného vzoru Eminho svetra. „Uhm, píšem básne. A ty?“

„Ja som... vlastne ja už do céčky nechodím.“ Len čo sa v jej nebeskymodrých očiach zaleskli slzy, zvrtila sa a ľahkým krokom začala zostupovať po schodoch. „Rozvrhy pre všetky triedy sú na nástenke v šatniach. Zavediem ťa tam.“

Kým sa Sára zmožila na slovo, už bola o podlažie nižšie. Kráčala, akoby sa vznášala – po špičkách. Možno bola baletka. Jej pohyby boli rovnako ľadné ako uhladený uzol, do ktorého mala vyčesané tmavé vlasy, čo jej nádherne zvýrazňovalo líčne kosti, a mala nízku, útlu postavu. Pôsobila *krehko*.

Najmä so slzami v očiach.

Sára zatiahla za popruhy a niekoľkými rýchlymi krokmi ju dobehla.

„Ako to myslíš, že do céčky už nechodíš? Preradili ťa? Tipovala by som, že tebe talent nechýba.“ *Na rozdiel odo mňa.*

„Bola som najlepšia,“ prehodila Ema ponad plece, kým schádzali na prvé poschodie. „Dva roky po sebe som vyhrala Majstrovstvá Európy v modernej gymnastike.“

Sára zakopla a takmer spadla, keď ju batoh prevážil dopredu. To ako fakt? Vedieť, že nemáte talent, je jedna vec. Ale ocitnúť sa v jednej triede s majsterkou Európy? „Došlaka! Musím sa vrátiť do riaditeľne. Toto je strašný omyl!“

„Prečo?“ zastala Ema prekvapene. „Ty si nikdy žiadnu súťaž nevyhrala?“

„*Súťaž?* Moje básničky ešte nikto nečítal!“ A je to vonku. „Teda, raz asi hej – keď ma moja bývalá triedna prichytila, ako si počas hodiny píšem do zápisníka, a musela som jej ho odovzdať.“

„Neboj sa, tu ešte nikoho za nedostatok talentu nevyľúčili.“ Na perách jej už znova pohrával úsmev, takže zjavne jej závažnosť situácie unikala.

„Super. Tak to budem prvá,“ odsekla Sára. Pohla sa vpred, no po pár schodoch opäť zastala a vrhla na Emu zamračený pohľad. „Povedala si, že si *bola* najlepšia?“

Emu prehltila, ale mlčala.

„V pohode. Ak o tom nechceš hovoriť...“

„Niežeby som nechcela,“ ozvala sa rýchlo. „Len neviem ako. Ešte som to nikomu nepovedala. Ide o to, že ja...“

Práve vtedy ohlušujúco zazvonilo na koniec druhej hodiny a z tried sa vyrútili študenti. Chodby sa v okamihu zmenili na organizovaný chaos, celé zástupy sa s krikom a smiechom presúvali na ďalšiu hodinu. Akýsi chalan so slamovožltými vlasmi po plecيا sa pristavil pri Säre a spýtal sa jej, či je v pohode, a ona si až vtedy uvedomila, že s otvorenými ústami zíza na Emu, zvierajúcu zábradlie o niekoľko schodov nižšie.

Možno šlo o optický klam.

Alebo prelud.

„Si v poriadku?“ zopakoval blondiak so zvrasteným obočím.

„Netuším,“ šepala Sára a pre istotu zažmurkala, no nebolo pochyb, že vidí správne.

Študenti cez Emu prechádzali, akoby bola len vzduch. *Priamo. Cez ňu.*

„Mrzí ma to, Sára.“ Ema sa smutne pousmiala a ona si v tej chvíli bola absolútne istá, že zvyšok nechce počuť. „Dnes je prvé výročie mojej smrti.“

Sára sa na celom tele zježili chĺpky a žalúdok jej padol až k tenisákam na podlahe.

21. novembra, streda

9.53

Fajn. Určite mi zaradenie do talentovej triedy zhoršilo príznaky posttraumatického šoku. Možno som sa vrátila do fázy depresie a halucinujem. Niečo také ako depresívne bludy existuje, však?

Pretože duchovia *neexistujú*.

Možno som objavila úplne *novú* fázu posttraumatického šoku. Tú, keď vám zo sťahovania skrátka preskočí.

Super. Čo teraz?

Jasné, že som odtiaľ zdrhla. Sedím na lavičke pred školou, a kým čakám, kedy mi opadne husia koža, snažím sa presvedčiť samu seba, že rozumné by bolo vrátiť sa dnu a uistiť, že Ema nie je skutočná.

Ale do tej školy ma už nik nedostane.

Sára vytiahla z vrecka mobil a zanáďavala. *Som totálne v riti*.

Mobil mala vybitý, takže nemohla zavolať mame, aby po ňu prišla – halucinujúce delírium sa určite ráta ako pádny dôvod na vynechanie prvého dňa v škole –, no čo bolo horšie, mala v ňom zapísanú aj svoju novú adresu a názov autobusovej zastávky.

Zo školy vyšiel vysoký chalan v rozopnutej vetrovke a zastal neďaleko nej, aby si zapálil cigaretu. Kým sa snažila napchať do plného batoha modrý zápisník, do ktorého si pred chvíľou zapisovala, nenútené vyfukoval dym.

Po chvíli k nej pristúpil s rukou vo vrecku.

„Všetko okej?“

„Akí ste tu všetci starostliví!“ vybuchla na neznámeho odrazu.

„Nie, vôbec nič nie je okej. Nielenže to tu nenávidím, teraz ani neviem, kde bývam!“

Zlostne zdvihla hlavu a žalúdok sa jej prevrátil. Bol to presne ten typ chalana, ktorý sa dá popísať jedine slovom *božský*: tvár s hranatou sánkou mu lemovali tmavohnedé vlasy, mal plné, rovné pery, tmavé a výrazné obočie. A jeho oči. Zvedavé, ale pokojné. Pobavene ju sledovali, pretože obaja si príliš jasne uvedomovali, že naňho okato zíza.

Takíto chalani sa neprihovárajú dievčatám s neposlušnými ofinami.

„Nevieš náhodou, kde bývam?“ vyletelo z nej, skôr než si uvedomila, že to nie je otázka, ktorá ho utvrdí v tom, že nie je kompletne mimo.

Potiahol z cigarety, a ešte kým mu dym kĺzal z pier do chladného jesenného vzduchu, odhodil ohorok a zašliapol ho špičkou topánky tak nenútene, že by si s ním bola ochotná zapáliť ďalšiu, len aby ho pritom mohla pozorovať znova. Aj keď fajčenie z duše neznášala.

„Takže pekne po poriadku.“ Nahol sa k nej a jeho úsmev jej vyrázil dych.

Nebesá, ako môže mať niekto tak brutálne sexy úsmev? Zmätené odvrátila hlavu, predstierajúc, že ju zaujala odlupujúca sa farba na lavičke.

„Nepoznáš svoju adresu.“ Znelo to viac ako konštatovanie než otázka.

Celá červená otvorila ústa, aby sa nejako obhájala. Vtedy ju osvietilo. „Bývam pri parku. Pred bytovkou je park s veľkou kamennou bránou.“

Nadvihol obočie. „Ty to myslíš vážne, si naozaj stratená.“

„Tak vieš, kde to je?“

Fakt si myslí, že si z neho strieľam?

„Zavediem ťa tam,“ navrhol a s rukou stále vo vrecku vykročil preč od školy.

Zaváhala. „A čo vyučovanie?“

„Mám voľnú hodinu. A myslím, že s tebou bude zábava.“

Bez slov ukázal na chodník doľava, a tak si prehodila batoh cez plece a dobehla ho. Minuli križovatku s rušnou premávkou a za ňou ďalšiu. Kým čakali na semafor, nenápadne kĺzala očami po jeho dokonalom profile.

„Takže – ako je možné, že nevieš, kde bývaš?“ prehovoril, keď sa konečne dostali na menej rušné sídlisko.

„Iba včera sme sa prísťahovali.“

„Aha. Ale ty si sa nechcela sťahovať,“ poznamenal s náznakom záujmu v hlase. Šibla k nemu pohľadom. „Iba hádam, keďže to tu nenávidíš,“ dodal, pričom zvedavo študoval jej tvár.

Och. „Tak nejako,“ zamumlala.

„Naše mesto sa ti nepáči?“

Tak sa na to pozrime, začala vyrátavať v duchu. Odkedy som tu, strčili ma omylom do triedy pre nadaných študentov, spoznala som sa s duchom alebo trpím závažným posttraumatickým šokom (ani jedna možnosť nie je dobrá) a najkrajší chalan, akého som kedy stretla, si o mne myslí, že som padla na hlavu, pretože neviem, kde bývam.

„Nemôžem povedať, že by ma to tu nadchlo,“ pokúsila sa o úsmev. Aj bez ducha sa jej toto mesto zdalo prekliate.

„Má dievča, ktoré nepozná svoju adresu, aj meno?“ Kútik jeho úst sa zdvihol v polovičnom úsmeve.

Zazrela naňho. „Fajn, tak si zo mňa uťahuj!“

Čo už, božskí chalani sú zrejme tupci.

Na jej potešenie si zapálil ďalšiu cigaretu, hoci sa neprestával uškrňať, a neprehovoril, ani keď odložil zapaľovač do vrečka vetrovky. Očividne čakal na odpoveď.

„Sára,“ zamrmlala.

Musela naňho znova civieť, pretože keď vyfúkol dym, otočil sa k nej s nadvihnutým obočím. „Čo?“

Nevinne mykla plecom. „Nič. Má nejaké meno chalan, ktorý nezutekal od baby, čo nepozná svoju adresu?“

Prekvapene sa uchechtol a natiahol k nej ruku, ktorú po krátkom zaváhaní stisla. „Alex.“

„Ani som si nevšimla, ako je chladno,“ vyhrkla, pretože jeho dlaň bola pri dotyku horúca.

„Uhm, to v novembri býva,“ oznámil pokojne.

„Hej,“ prikryvla a s pohľadom prilepeným na svoje tenisky si naštvane zahryzla do pery. *Aspoň jednu normálnu vetu. Doriti, vypoť*

zo seba aspoň jednu inteligentnú vetu! prosíkala v duchu, no jediné, čo sa snažilo zachrániť to trápne ticho, boli kamienky, ktoré občas zaškripali pod ich podrážkami.

„Prečo si sa sťahovala?“ nadhodil Alex nenútene, keď zabočili medzi ďalšie rady panelákov, navlas rovnakých ako tie predošlé.

„Mama je architektka,“ pustila sa s úľavou do vysvetľovania. „Dostala ponuku postaviť nové krídlo nemocnice – najväčšia zákazka jej kariéry. Kufre mala zbalené, skôr než šéf stihol dokončiť vetu. A ja som ju nechcela nechať samu. No keby som vedela, čo ma tu čaká, vybavím si v starom meste intrák. Vlastne stále to môžem urobiť.“

„Podľa mňa to nemôže byť až také zlé.“ Pokrútil hlavou.

„Chceš sa stavať?“ zovrela popruh, čo sa jej zarýval do pleca. „Kto by sa chcel dobrovoľne sťahovať?“

Alex odhodil ohorok a zamyslene sledoval chodník pred nimi. „Mne by to nevadilo.“

„Pochybujem, sťahovanie je nahovno. Nikoho tu nepoznám.“
Duch sa neráta.

„Možno práve to ma na tom láka.“ Odmlčal sa a ona očami preletela po jeho zamračenom čele a pleciah, ktoré mal zrazu stuhnuté, akoby ich ťažilo niečo oveľa ťažšie ako batoh na jej chrbte. „Niekedy ti jednoducho všetko, čo poznáš, začne liezť na nervy.“

„Aha,“ prikývla, stále ju však nepresvedčil.

„Kašli na to. Akú hudbu počúvaš?“ Jeho náhly úsmev ju vyvie-dol z rovnováhy.

Zmätené zažmurkala. „Chceš na základe môjho vkusu hádať, aká som?“

„To sa dá?“ zasmial sa.

„Veď vieš, ako keď sa na prvom rande spýtaš na obľúbenú farbu, aby si toho druhého lepšie spoznal.“

Keď neprišla žiadna odpoveď, zdvihla hlavu, len aby zistila, že sa pozerá priamo na ňu s úsmevom, akým hľadíte na niečo rozkošné, ale beznádejne *tupé*.

„Takže toto už berieme ako rande? A ja ani nemám kvety,“ doberal si ju, zjavne si užívajúc, ako sa jej na lícach rozlieva farba. *Tupec.*

„Ach. Nemusíš sa cítiť trápne. Ja som vo vytahanej mikine,“ vystrúhala grimasu a rýchlo vysypala dlhý zoznam skupín, ktorý ho snáď dostatočne rozptýli: „The Neighbourhood, Labrinth, Beach Weather, Billy Eilish, The Amity Affliction, Linkin Park.“

Potichu zapískal. „Neviem, či som postupoval správne, psychoanalýzu podľa hudby robím prvýkrát v živote,“ zaškeril sa, „ale tipujem, že si *Lovely* na pohľad, no *Bury a Friend* vždy, keď sa príliš dlho nudíš. Snívaš o *Beach Weather* v júli a *Chasing Ghosts* v novembri. A všetko ti prejde, len čo zažmurkáš tými svojimi *Ocean Eyes*.“

Na okamih stratila reč. *Akože, on ich pozná? A ešte aj názvy songov? Vzápätí sa jej pery rozťahli do širokého úsmevu a v tej chvíli zastavili pri kamennom vstupe do parku.*

„Hej, tam bývam,“ ukázala nadšene na svoj vchod.

„Škoda. Nedostali sme sa k tvojej obľúbenej farbe.“

Prižmúrila oči. Doberal si ju?

„Fajn, choď už.“ Tváril sa vážne, ale v čokoládovohnedých očiach nedokázal zakryť pobavenie. Takže hej, doberal.

No čo, aspoň bude mať zábavnú historku pre kamošov, pomyslela si a vyrazila k bytovkám. Keď sa po pár krokoch otočila, Alexa už nikde nevidela.